

barroerament la nostra parla no és pas com ajudaran a enlairar l'esperit nacional de Catalunya.

Arribats a aquest punt, quan persones de dubtosa competència —i que no destaquen pas per l'estima envers el nostre país— ocupen llocs preferents en els estaments encarregats de vigilar la bona marxa lingüística, potser convindria que, una vegada més, altres persones de la societat civil, més competents en aquesta matèria que no pas elles, establissin normes per a redreçar la situació.

Una proposta

A tota persona que no s'hagi adreçat amb llenguatge correcte al públic, se li hauria de lliurar, al més aviat possible, una llista amb les paraules que no ha fet servir bé, acompanyada de l'expressió correcta al costat. No sé si aquest servei s'hauria de fer d'una manera anònima, a fi de no ferir susceptibilitats. A les entitats públiques, la llista els seria enviada per correu, posant-hi com a emissor una bústia postal. Ja sabem que no som en temps de la República, durant

la qual era força corrent que, si ningú cometia un barbarisme, de seguida era corregit; i això no sabia pas greu, an al contrari. Gràcies, doncs, a aquest bon captenimer van desaparèixer de la nostra parla mots com *buzón*, *basura*... i expressions com *desde luego*, *¡ojalá!*..., que ara tornen a sortir, aprofitant la relaxació imperant. Avui dia s'ha de ser molt agosarat per a esmenar cap mot a una persona; la vanitat és tan a flor de pell que sembla que assumir aquestes observacions fereixi l'amor propi. En aquest sentit es pot dir que la por del que diran o pensaran de nosaltres ens té immobilitzats.

He d'advertir que aquesta proposta fou cursada fa un parell d'anys a les quatre principals emissores de ràdio i televisió de Catalunya, i sols una me'n va acusar recepció, però la millora va ser nul·la.

Darrerament hem de lamentar que els defensors de la llengua no hagin intervingut per proposar una traducció correcta del malsonant vocable *medicamentazo* (*medicamentada* o *cop de medicament* podrien ser uns bons substituïts). En lloc d'això, han permès que entri en ús públic aquest malsonant barbarisme, que empobrirà una mica més el nostre idioma.♦

Carta oberta als responsables dels mitjans de comunicació

per Pere Ortís

De ben poc serveix la llei del català si els mitjans de comunicació —que són els que tenen més poder i repercuteixen més sobre la massa d'oïdors— no es proposen seriosament i amb responsabilitat professional la millora de la llengua.

Amb la llengua parlada en els nostres mitjans es cometen greus lesions al català, no únicament mantenint castellanismes innecessaris, sinó també construint moltes maneres de dir segons la sintaxi castellana —cosa que és força més greu. D'això en podem adduir grapats d'exemples.

Entre aquestes diverses lesions destaca la supressió dels pronoms *en* i *hi*, quan són imprescindibles en l'oració gramatical. Aquest és un mal estès d'una manera alarmant, tant, que el jovent de Catalunya, i especialment el de l'àrea barcelonina, ja pràcticament els ha perduts per sempre. N'he avisat unes quantes vegades els alts responsables, i no ho corregeixen mai, sembla que es riguin de nosaltres.

En vista de l'estat de coses, ens demanem: Que hi ha en acció una campanya per a suprimir aquests pronoms en el català actual? La persecució del ca-

talà és històrica, tenaç, profunda...

Si no hi és, per què no poseu remei a aquest mal tan funest? La impressió és que l'alt responsable de la llengua en els nostres mitjans no s'adona d'allò que passa, és a dir, que a ell mateix se li ha encomanat aquest mal. I, si no, és que no vol posar-hi remei, o que no pot posar-n'hi. De tota manera, és incompetent per al lloc que ocupa i fa un mal irreparable a la llengua.

Per què cal fer més concessions al castellà? Ja massa mal que ens ha fet! És trist que, ara que es podria fer la feina ben feta, ens entestem a fer-la malament. I dol que sobre l'ús de la llengua regeixi el criteri del català *light* i no vulguin fer cas de l'opinió de tants i tants de catalans.

Demanem més amor a la llengua; més respecte als catalans que l'estimem; una reforma a fons del sistema, que bé cal. ♦

No ens enganyem!

per Antoni Fernández

La llengua catalana és el puntal d'una cultura amenaçada, en vies d'extinció. No ens enganyem!

Sóc terriblement pessimista quant a la capacitat i voluntat dels nostres polítics amb vista a una actuació adequada a favor de la llengua. A la majoria dels polítics catalans no els interessa el problema del català. No ens enganyem!

La cultura catalana interessa a pocs catalanoparlants i a cap castellanoparlant; i tampoc no els podem obligar a usar-la. No ens enganyem!

Els mitjans de comunicació no s'interessaran mai per una cultura que no sigui econòmicament rendible. No ens enganyem!

I l'anomenada societat catalana no ha estat capaç de generar cap iniciativa clara, imaginativa i viable

per a l'enfortiment de la nostra llengua. No ens enganyem!

És lloable l'esforç d'alguns sectors de l'Església catalana a favor de la nostra llengua, però aquest esforç ni és unànime ni troba cap suport en les altes instàncies eclesials. No ens enganyem!

Per totes aquestes raons, proposem:

- Contactar i posar en relació la gent realment interessada per la llengua.
- Cercar, entre tots, idees, recursos i projectes realistes i imaginatius —respectuosos amb tothom— per a potenciar l'ús i el coneixement de la nostra llengua, que puguin servir de font d'inspiració a aquelles llengües minoritzades que es troben en situació semblant. ♦